

מח:

עין משפט
גור מוצה

במה טומנין פרק רביעי שבת

מסורת הש"ס

(א) ויסקין פ"ב מ"ז פ"ט.
(ב) וי' העירן נעקן של מן
של הסוכן והגד שיהא
תפוי ככלאס חיבור לטומאה
ויר' (ג) כלס פ"ב מ"ג
(ד) כלס פ"ב מ"ג (ה) לקמן
נח: וסמי' נחיתת הן
המסכתא דכלס דית' פ"ג.
(ו) ויבדיל: ויפ"ש כש"ס
נלתי' פ"ט.

הנהגות הב"ה

(ה) נב' מקל שנשטא יד:

גליון הש"ס

נב' עמ"ד ביה רבנן תירא.
לשל דף טו ע"ד נב' דף לז
פ"ה: תירא יד' א' חיבור
ובר' יי' ביה יד' חז' בשעת
הלאכה פ"י ביה דף טו
פ"ד תופ' דיה חשש שלם
כלס:

לעני רש"י

בש"ס (בבב"ס).
הכלכה (תפירה נסח).
פליגינ'א. מקצתה.

רבינו הגאון

ספני שהוא מחובר בבגד.
אכל מוטת החבית שניה
מן החבית עשה מותר
לפתוח בשבת. ויהי' ד'
ימיה ליה של דרבוסין
כד ע"ד חז"ל ששטא
יד לקורדוס כ"ו. פירוש
הרבוסין שולחן ידועות וז'
ע"ז כ"ו שיה' נוחין
לכבש'א ואינ' תפירה אלא
שליה. מלשון ו' ב' ב' ב' ב'
על החטים ביה' שולל
לאחר שבע' וימשי' ליה
ד' וירא סקל ששטא יד
לקורדוס כ"ו. שמשלים
מלאכה וירק אחז' סקל
לכין העצם. אבל שולל
של סוכין אע"פ ששלם
כבישת' רוצה בשלילתן
שסא יטפני יחזור ויחזור.
סאן תנא כל המחבר אפר' רב
דרי' הוא כמחבר אפר' רב
דרי' היא. ונחמה ופשוטה
היא. מיר' שפסות' של
פרקין. פ"י שמתפרק' של
סוף. וכן באוסל' של
הרבינ' חיבור לטומאה
ואם נשטא אחד נשטא
האחר ואינו חיבור לחזקה.
פרשה רבא דבר תורה
כלומר מלאכה. כלומר
בשעת שגזיו בהן חיבור
הן לטומאה ולהזאה. שלא
בשעת מלאכה אינ' חיבור
לא לטומאה ולא להזאה.

מה בין זו למנופה חבית. דמניא בפרק חבית שנשברה (לקמן דף קמ"ו).
מניא אדם חבית וממיה את ראשה כסיף ומנימה לפני האורחים:
מנופה אינה מן החבית עצמה ואע"פ שבוקה זו אינו חסוב חיבור
שהרי ליטול עומדת אבל הנגד כשנארג כולו חסוב: שלל של כובסים.

דרכם לשלול הנגדים זה עם זה
קטנים עם הגדולים כדי שלא יאבדו:
ובגד שספרו ככלאס. והן שמי
חמיות של בגד נמר שספרו בחטו
של פשתן דודאי סופו ליקרע ולהפסד
זה מזה משום איסור כלאס וכן שלל
של כובסין סופו להפסד אפ"ה חיבור
לטומאה ואם נטמא זה נטמא זה:
עד שיסחיל להסיר. דמעשה מניא מיד
מעשה וכיון שהסחיל להסיר גלי על
יד מעשה דלאו חד בגד הוא: שלל
כשעת מלאכה. כיון שלל של כובסין
שלל הוצרך לשלול אלא משום שעת
כינוס ואפילו הכי חשיב ליה חיבור
אחר כינוס: מקל. של עזים בעלמא:
ששטא יד לקורדוס. שלל קדשו
למכו: חיבור כשעת מלאכה.

ואע"פ דבאנפי נפשיה פשוטי כלי
עך לא מקבלי טומאה הכא ביה ד'
הוא ומתכיו ידוע לכל מותר כלי או
האכל כפ' העור והדורבן (מולין קמ"ו).
לזורקו. למקל מלשני הקורדוס
לכדו: ניהא לכו. שיה' שולין: דאי
מיטנפי דר' מחזור לכו. ע"י השלל
הזה: להא שמעין. לקמיה מלן
תנא להא כ"ו: כל המחזור לו. כיון
שלל של כובסין דלאו געיה בי הטומאה.
ונטמא אף זה שלל נגעה בי הטומאה.
ואי לא דחיבור הוא הו' טהור ואע"פ
שלל של כובסין דלאו געיה בי הטומאה.
דנגע צהלי דלון כלי מקבל טומאה
אלא מאז הטומאה: ביה הפך וביס
הסבלין וביס סנר סבכירה. כירה זו
מיטלטלת היא וממזכין לה כלי חרס
קטנים. ביה הפך שמושיבין בחסור
שמן להפסיד: מעמאין כמנע. אם
נפלה טומאה צהורין או לאור הכירה
ונגעה הטומאה לשולי הכירה נטמא
גם אלו או נגעה טומאה לשוליהם
של אלו נטמאת הכירה: ואין
מעמאין. טומאת הכירה כלומר

טומאת הארץ שאם נפל סך צהור הכירה ולא נגעה הטומאה
דבופניה היא טומאה דכלי חרס נטמא צהור וכן טהורין שאין
חיבור לה אלא לענין מנע דמפרש טמא לקמיה: ור' שמעון
מסר. כמנע את מי שלל נגעה בי הטומאה דכל כלי צהרי
נפשיה הוא. אלאה לרבי מאיר חיבור מוליג עניה: אפי' צהור
ליעמו. נחמת כירה אם נטמאת כירה מליורה כלל נגיעה: דגורו
כזה. דליהו חיבור מדרבנן: עמוד כזה רבנן היכרא. דלא עבדו להו
ככירה ממש ליטמא צהור כי היכי דלידעו שחיבור מדכריהם ולא לשירף
על טומאת תרומה וקדשים: איזמל של רהיטני. פליגינ'א שממחקס
זה את התריסין ונתנין הכרזל לתוך דפוס של עץ המתקולן ו
ולאחר מלאכתו נוטלו הימנו: חיבור לטומאה. נטמא זה
טמא זה: ואין חיבור להזאה. וצריך להזות על שניהם:

וגזרו
טומאת הארץ שאם נפל סך צהור הכירה ולא נגעה הטומאה
דבופניה היא טומאה דכלי חרס נטמא צהור וכן טהורין שאין
חיבור לה אלא לענין מנע דמפרש טמא לקמיה: ור' שמעון
מסר. כמנע את מי שלל נגעה בי הטומאה דכל כלי צהרי
נפשיה הוא. אלאה לרבי מאיר חיבור מוליג עניה: אפי' צהור
ליעמו. נחמת כירה אם נטמאת כירה מליורה כלל נגיעה: דגורו
כזה. דליהו חיבור מדרבנן: עמוד כזה רבנן היכרא. דלא עבדו להו
ככירה ממש ליטמא צהור כי היכי דלידעו שחיבור מדכריהם ולא לשירף
על טומאת תרומה וקדשים: איזמל של רהיטני. פליגינ'א שממחקס
זה את התריסין ונתנין הכרזל לתוך דפוס של עץ המתקולן ו
ולאחר מלאכתו נוטלו הימנו: חיבור לטומאה. נטמא זה
טמא זה: ואין חיבור להזאה. וצריך להזות על שניהם:

מה בין זו למנופה חבית א"ל רבא זה חיבור
וזה אינו חיבור רמי ליה ר' ירמיה לרבי זירא
ותנן י"א שלל של כובסין ושלשלת של מפתחו'
והבגד שהוא תפור בכלאים חיבור לטומאה
עד שיתחיל להחיר ורמינהו י"מקל י"שעשה (א)
מלאכה נמי חיבור ורמינהו י"מקל י"שעשה (א)
יד לקורדוס חיבור לטומאה בשעת מלאכה
בשעת מלאכה אין שלא בשעת מלאכה לא
א"ל החם שלא בשעת מלאכה אדם עשוי
לזורקו לבין העצים הכא שלא בשעת
מלאכה נמי ניהא ליה דאי מיטנפו הדר
מחזור להו בסורא מתנו לה להא שמעתא
משמיה דרב חסדא בפומבדיתא מתנו משמיה'
דרב כהנא ואמרי לה משמיה דרבא מאן
תנא הא מלתא דאמור רבנן כל המחזור
לו הרי הוא כמותו א"ר יהודה אמר רב ר"מ
היא דתנן י"ב בית הפך ובית התבלין ובית
הגר שבכירה מטמאין במגע ואין מטמאין
באור דברי ר' מאיר ור"ש מותר בשלמא
לר"ש קסבר לאו ככירה דמו אלא לר' מאיר
אי ככירה דמו אפילו באור נמי ליטמו אי
לאו ככירה דמו אפילו במגע נמי לא ליטמו
לעולם לאו ככירה דמו ורבנן הוא דגזרו
בהו אי גזרו בהו אפילו באור נמי ליטמו
י"עבדו בהו רבנן היכרא כי היכי דלא אתי
למשרף עליה תרומה וקדשים י"תנו רבנן
י"מספורת של פרוקס ואיזמל של רהיטני
חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה מזה נפשיך
אי חיבור הוא אפילו להזאה נמי אי לאו
חיבור הוא אפילו לטומאה נמי לא אמר
רבא דבר תורה בשעת מלאכה חיבור בין
לטומאה בין להזאה ושלל בשעת מלאכה
אינו חיבור לא לטומאה ולא להזאה
וגזרו

מה בין זו למנופה חבית א"ל רבא זה חיבור
וזה אינו חיבור רמי ליה ר' ירמיה לרבי זירא
ותנן י"א שלל של כובסין ושלשלת של מפתחו'
והבגד שהוא תפור בכלאים חיבור לטומאה
עד שיתחיל להחיר ורמינהו י"מקל י"שעשה (א)
מלאכה נמי חיבור ורמינהו י"מקל י"שעשה (א)
יד לקורדוס חיבור לטומאה בשעת מלאכה
בשעת מלאכה אין שלא בשעת מלאכה לא
א"ל החם שלא בשעת מלאכה אדם עשוי
לזורקו לבין העצים הכא שלא בשעת
מלאכה נמי ניהא ליה דאי מיטנפו הדר
מחזור להו בסורא מתנו לה להא שמעתא
משמיה דרב חסדא בפומבדיתא מתנו משמיה'
דרב כהנא ואמרי לה משמיה דרבא מאן
תנא הא מלתא דאמור רבנן כל המחזור
לו הרי הוא כמותו א"ר יהודה אמר רב ר"מ
היא דתנן י"ב בית הפך ובית התבלין ובית
הגר שבכירה מטמאין במגע ואין מטמאין
באור דברי ר' מאיר ור"ש מותר בשלמא
לר"ש קסבר לאו ככירה דמו אלא לר' מאיר
אי ככירה דמו אפילו באור נמי ליטמו אי
לאו ככירה דמו אפילו במגע נמי לא ליטמו
לעולם לאו ככירה דמו ורבנן הוא דגזרו
בהו אי גזרו בהו אפילו באור נמי ליטמו
י"עבדו בהו רבנן היכרא כי היכי דלא אתי
למשרף עליה תרומה וקדשים י"תנו רבנן
י"מספורת של פרוקס ואיזמל של רהיטני
חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה מזה נפשיך
אי חיבור הוא אפילו להזאה נמי אי לאו
חיבור הוא אפילו לטומאה נמי לא אמר
רבא דבר תורה בשעת מלאכה חיבור בין
לטומאה בין להזאה ושלל בשעת מלאכה
אינו חיבור לא לטומאה ולא להזאה
וגזרו

טומאת הארץ שאם נפל סך צהור הכירה ולא נגעה הטומאה
דבופניה היא טומאה דכלי חרס נטמא צהור וכן טהורין שאין
חיבור לה אלא לענין מנע דמפרש טמא לקמיה: ור' שמעון
מסר. כמנע את מי שלל נגעה בי הטומאה דכל כלי צהרי
נפשיה הוא. אלאה לרבי מאיר חיבור מוליג עניה: אפי' צהור
ליעמו. נחמת כירה אם נטמאת כירה מליורה כלל נגיעה: דגורו
כזה. דליהו חיבור מדרבנן: עמוד כזה רבנן היכרא. דלא עבדו להו
ככירה ממש ליטמא צהור כי היכי דלידעו שחיבור מדכריהם ולא לשירף
על טומאת תרומה וקדשים: איזמל של רהיטני. פליגינ'א שממחקס
זה את התריסין ונתנין הכרזל לתוך דפוס של עץ המתקולן ו
ולאחר מלאכתו נוטלו הימנו: חיבור לטומאה. נטמא זה
טמא זה: ואין חיבור להזאה. וצריך להזות על שניהם:

טומאת הארץ שאם נפל סך צהור הכירה ולא נגעה הטומאה
דבופניה היא טומאה דכלי חרס נטמא צהור וכן טהורין שאין
חיבור לה אלא לענין מנע דמפרש טמא לקמיה: ור' שמעון
מסר. כמנע את מי שלל נגעה בי הטומאה דכל כלי צהרי
נפשיה הוא. אלאה לרבי מאיר חיבור מוליג עניה: אפי' צהור
ליעמו. נחמת כירה אם נטמאת כירה מליורה כלל נגיעה: דגורו
כזה. דליהו חיבור מדרבנן: עמוד כזה רבנן היכרא. דלא עבדו להו
ככירה ממש ליטמא צהור כי היכי דלידעו שחיבור מדכריהם ולא לשירף
על טומאת תרומה וקדשים: איזמל של רהיטני. פליגינ'א שממחקס
זה את התריסין ונתנין הכרזל לתוך דפוס של עץ המתקולן ו
ולאחר מלאכתו נוטלו הימנו: חיבור לטומאה. נטמא זה
טמא זה: ואין חיבור להזאה. וצריך להזות על שניהם:

וכי מה בין זה למנופה חבית. פי' כקונטרס דמניא לקמן בפרק
חבית (דף קמ"ו. ושם רש"ג אומר מתניה כסיף ומנימה לפני
האורחים ואין נראה לר"י דא"כ מאי משני זה חיבור ולא אינו חיבור
התם נמי חיבור הוא דרש"ג שרי
המנופה כדמכח התם דכתיב מיניה
מרב ששת מהו למיכר חיבא
בכורטא כ' אחר להו דשיתחא קא
מכין ואסור ופרין מהא דרש"ג
למניא ראשה כסיף ומשני התם ודאי
לעין יפה קא מכין אבל הכא אי
לעין יפה קא מכין ליפתחיה מיפתח
והא דאסר למיכר חיבא היינו כגוף
החבית דמניא חבית גופא משמע
ועוד דמנופה שרי דתנן כמתני' אין
טוקין מנופה של חבית דברי רבי
יהודה וחכמים מתירין משמע דשרי
רש"ג אפי' כגוף החבית דלעין יפה
קא מכין והכי הוה ליה לגנוי
בשמעתין הכא לפתחא מכין התם
לעין יפה מכין ופיר' וי' מה בין
זה לנקיטת מנופה חבית דתנן כפ'
חבית (גם זה שם) אין טוקין מנופה
חבית דברי ר' יהודה וחכמים מתירין
וא"ת והתנן לביע' לא מייחב טמאת
כדאמר התם בגמ' דבר תורה כל
פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא
פתח פתח אבל הכא פתח בית האור
עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן
מאי קשוי ליה י' וי' לומר דכתי' פרוק
כיון דמתחית טמאת כפותח בית
האור משום דעשוי להכניס ולהוציא
א"כ נמי גבי מנופה אס' עשוי להכניס
ולהוציא הוה מייב טמאת הלכך
השתא נמי שאני עשוי אלא להוציא
הוה לאסור מדרבנן ומשני זה חיבור
זה אינו חיבור שהמנופה אינה מן
החבית ואפילו אס' הוה עשוי נקב
במנופה להכניס ולהוציא לא הוה
מייב טמאת לכן שרי רבנן:

וכי מה בין זה למנופה חבית. פי' כקונטרס דמניא לקמן בפרק
חבית (דף קמ"ו. ושם רש"ג אומר מתניה כסיף ומנימה לפני
האורחים ואין נראה לר"י דא"כ מאי משני זה חיבור ולא אינו חיבור
התם נמי חיבור הוא דרש"ג שרי
המנופה כדמכח התם דכתיב מיניה
מרב ששת מהו למיכר חיבא
בכורטא כ' אחר להו דשיתחא קא
מכין ואסור ופרין מהא דרש"ג
למניא ראשה כסיף ומשני התם ודאי
לעין יפה קא מכין ליפתחיה מיפתח
והא דאסר למיכר חיבא היינו כגוף
החבית דמניא חבית גופא משמע
ועוד דמנופה שרי דתנן כמתני' אין
טוקין מנופה של חבית דברי רבי
יהודה וחכמים מתירין משמע דשרי
רש"ג אפי' כגוף החבית דלעין יפה
קא מכין והכי הוה ליה לגנוי
בשמעתין הכא לפתחא מכין התם
לעין יפה מכין ופיר' וי' מה בין
זה לנקיטת מנופה חבית דתנן כפ'
חבית (גם זה שם) אין טוקין מנופה
חבית דברי ר' יהודה וחכמים מתירין
וא"ת והתנן לביע' לא מייחב טמאת
כדאמר התם בגמ' דבר תורה כל
פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא
פתח פתח אבל הכא פתח בית האור
עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן
מאי קשוי ליה י' וי' לומר דכתי' פרוק
כיון דמתחית טמאת כפותח בית
האור משום דעשוי להכניס ולהוציא
א"כ נמי גבי מנופה אס' עשוי להכניס
ולהוציא הוה מייב טמאת הלכך
השתא נמי שאני עשוי אלא להוציא
הוה לאסור מדרבנן ומשני זה חיבור
זה אינו חיבור שהמנופה אינה מן
החבית ואפילו אס' הוה עשוי נקב
במנופה להכניס ולהוציא לא הוה
מייב טמאת לכן שרי רבנן:

וכי מה בין זה למנופה חבית. פי' כקונטרס דמניא לקמן בפרק
חבית (דף קמ"ו. ושם רש"ג אומר מתניה כסיף ומנימה לפני
האורחים ואין נראה לר"י דא"כ מאי משני זה חיבור ולא אינו חיבור
התם נמי חיבור הוא דרש"ג שרי
המנופה כדמכח התם דכתיב מיניה
מרב ששת מהו למיכר חיבא
בכורטא כ' אחר להו דשיתחא קא
מכין ואסור ופרין מהא דרש"ג
למניא ראשה כסיף ומשני התם ודאי
לעין יפה קא מכין ליפתחיה מיפתח
והא דאסר למיכר חיבא היינו כגוף
החבית דמניא חבית גופא משמע
ועוד דמנופה שרי דתנן כמתני' אין
טוקין מנופה של חבית דברי רבי
יהודה וחכמים מתירין משמע דשרי
רש"ג אפי' כגוף החבית דלעין יפה
קא מכין והכי הוה ליה לגנוי
בשמעתין הכא לפתחא מכין התם
לעין יפה מכין ופיר' וי' מה בין
זה לנקיטת מנופה חבית דתנן כפ'
חבית (גם זה שם) אין טוקין מנופה
חבית דברי ר' יהודה וחכמים מתירין
וא"ת והתנן לביע' לא מייחב טמאת
כדאמר התם בגמ' דבר תורה כל
פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא
פתח פתח אבל הכא פתח בית האור
עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן
מאי קשוי ליה י' וי' לומר דכתי' פרוק
כיון דמתחית טמאת כפותח בית
האור משום דעשוי להכניס ולהוציא
א"כ נמי גבי מנופה אס' עשוי להכניס
ולהוציא הוה מייב טמאת הלכך
השתא נמי שאני עשוי אלא להוציא
הוה לאסור מדרבנן ומשני זה חיבור
זה אינו חיבור שהמנופה אינה מן
החבית ואפילו אס' הוה עשוי נקב
במנופה להכניס ולהוציא לא הוה
מייב טמאת לכן שרי רבנן:

וכי מה בין זה למנופה חבית. פי' כקונטרס דמניא לקמן בפרק
חבית (דף קמ"ו. ושם רש"ג אומר מתניה כסיף ומנימה לפני
האורחים ואין נראה לר"י דא"כ מאי משני זה חיבור ולא אינו חיבור
התם נמי חיבור הוא דרש"ג שרי
המנופה כדמכח התם דכתיב מיניה
מרב ששת מהו למיכר חיבא
בכורטא כ' אחר להו דשיתחא קא
מכין ואסור ופרין מהא דרש"ג
למניא ראשה כסיף ומשני התם ודאי
לעין יפה קא מכין ליפתחיה מיפתח
והא דאסר למיכר חיבא היינו כגוף
החבית דמניא חבית גופא משמע
ועוד דמנופה שרי דתנן כמתני' אין
טוקין מנופה של חבית דברי רבי
יהודה וחכמים מתירין משמע דשרי
רש"ג אפי' כגוף החבית דלעין יפה
קא מכין והכי הוה ליה לגנוי
בשמעתין הכא לפתחא מכין התם
לעין יפה מכין ופיר' וי' מה בין
זה לנקיטת מנופה חבית דתנן כפ'
חבית (גם זה שם) אין טוקין מנופה
חבית דברי ר' יהודה וחכמים מתירין
וא"ת והתנן לביע' לא מייחב טמאת
כדאמר התם בגמ' דבר תורה כל
פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא
פתח פתח אבל הכא פתח בית האור
עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן
מאי קשוי ליה י' וי' לומר דכתי' פרוק
כיון דמתחית טמאת כפותח בית
האור משום דעשוי להכניס ולהוציא
א"כ נמי גבי מנופה אס' עשוי להכניס
ולהוציא הוה מייב טמאת הלכך
השתא נמי שאני עשוי אלא להוציא
הוה לאסור מדרבנן ומשני זה חיבור
זה אינו חיבור שהמנופה אינה מן
החבית ואפילו אס' הוה עשוי נקב
במנופה להכניס ולהוציא לא הוה
מייב טמאת לכן שרי רבנן:

וכי מה בין זה למנופה חבית. פי' כקונטרס דמניא לקמן בפרק
חבית (דף קמ"ו. ושם רש"ג אומר מתניה כסיף ומנימה לפני
האורחים ואין נראה לר"י דא"כ מאי משני זה חיבור ולא אינו חיבור
התם נמי חיבור הוא דרש"ג שרי
המנופה כדמכח התם דכתיב מיניה
מרב ששת מהו למיכר חיבא
בכורטא כ' אחר להו דשיתחא קא
מכין ואסור ופרין מהא דרש"ג
למניא ראשה כסיף ומשני התם ודאי
לעין יפה קא מכין ליפתחיה מיפתח
והא דאסר למיכר חיבא היינו כגוף
החבית דמניא חבית גופא משמע
ועוד דמנופה שרי דתנן כמתני' אין
טוקין מנופה של חבית דברי רבי
יהודה וחכמים מתירין משמע דשרי
רש"ג אפי' כגוף החבית דלעין יפה
קא מכין והכי הוה ליה לגנוי
בשמעתין הכא לפתחא מכין התם
לעין יפה מכין ופיר' וי' מה בין
זה לנקיטת מנופה חבית דתנן כפ'
חבית (גם זה שם) אין טוקין מנופה
חבית דברי ר' יהודה וחכמים מתירין
וא"ת והתנן לביע' לא מייחב טמאת
כדאמר התם בגמ' דבר תורה כל
פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא
פתח פתח אבל הכא פתח בית האור
עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן
מאי קשוי ליה י' וי' לומר דכתי' פרוק
כיון דמתחית טמאת כפותח בית
האור משום דעשוי להכניס ולהוציא
א"כ נמי גבי מנופה אס' עשוי להכניס
ולהוציא הוה מייב טמאת הלכך
השתא נמי שאני עשוי אלא להוציא
הוה לאסור מדרבנן ומשני זה חיבור
זה אינו חיבור שהמנופה אינה מן
החבית ואפילו אס' הוה עשוי נקב
במנופה להכניס ולהוציא לא הוה
מייב טמאת לכן שרי רבנן:

ז א מ"י פ"ב מהלכות פרה
כלס ו'
ח ב מ"י פ"ב מהלכות כלס
כלס ו'
ג ב מ"י פ"ב מהלכות כלס
כלס ו'
ד ב מ"י פ"ב מהלכות פרה
כלס ו':

מוקד רש"י

מספורת של פרוקס. שני
ספרים של חתפרים וספר
ו'. ואיזמל של רהיטני.
פניה של חתפרים. חתפרים.
מנופים. האומל לתוך בין
שני פנים העשין לק' ולחזר
מלמטה נוטלו ומלמען. ושם.
ירמיה בשעת מלאכה.
האלי וכן לרש"י ליה
מחזיקין זה ליה שני כלס
ואין חיבור ואינ' שמתחין.
דרי' שלל כשעת מלאכה.
דומה דשעת מלאכה קמח.
וכשעת מלאכה מחזיקין הן.
וגזרי' לטומא על הטומאה
דליה חיבור וכל אלה דלא
ליה חיבור. משום הכי קמי'
חיבור לטומאה לטמא וכן
חיבור להזאה לטמא.

רב נסים גאון

אי ככירה דמו אפילו
באור נמי ליטמו. עיקר
דילה שמחבר בחזית דרובין
ובל כלי חרס אשר יפול
מדם אל תבין. מחסור
הוא מיטמא ואינו נשטא
מחזורי בו. יבול אף
הכלים היו מיטמאין באור
כלי חרס. תלמוד לומר
[ואחלף] אוכלין מיטמאין
באור כלי חרס ואין
הכלים מיטמאין באור כלי
חרס. ויפסק ב' ב' ב' ב' ב'
כלים שנינו כלי חרס
ובלי נחר טומאת' שרי
והטמאין באור. ויבטא
בפרק יציאת השבת ד' ע"ו.
ההשנה והחפס' כליהא
מטמאין הן. ויחלבו בפרק
ראשון הן טהרות חולין
וח' ב' שני במשנה הטהור
בכל הכלים טמא בכלי חרס.
ובבבב"א נרשין חר' אור
כלי חרס טמא וכן טהור.

